

Arrest

nr. 99 122 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 6 september 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U verklaart geboren te zijn in Kaboel in 1998. Na de dood van uw vader, toen u een jaar oud was, verliet uw moeder Afghanistan met u en uw broers en zussen en vluchtte naar Iran. Jullie vestigden zich in Teheran. U keerde nooit naar Afghanistan terug. U liep school in Teheran, maar begon op uw zevende te werken. U ontvluchtte Iran uiteindelijk omwille van de moeilijke situatie waarin Afghanen zich in Iran bevinden en de onmogelijkheid om in Iran te studeren. U werd zelf meerdere malen lastiggevallen en verkracht omwille van uw Afghaanse origine en u dreigde naar Afghanistan te worden teruggestuurd. In januari 2011 vluchtte u weg uit Afghanistan. U kwam in België aan op 6 juli 2011 en dezelfde dag diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient meer bepaald te worden vastgesteld dat u uw Afghaanse herkomst niet aantoot. De geloofwaardigheid van uw beweringen over uw Afghaanse herkomst en uw verblijfsituatie in Iran wordt immers ondermijnd door de vaststelling dat uw kennis over deze elementen uiterst beperkt is.

Vooreerst blijkt uw kennis over uw land van herkomst, Afghanistan, beperkt. U weet onder meer niet waar de Hazara, de Afghaanse bevolkingsgroep waartoe u zou behoren, hoofdzakelijk wonen in Afghanistan (cgvs 1, p. 9). U blijkt ook de naam van het gebied waar de Hazara wonen in Afghanistan, Hazarajat en/of Hazaristan, niet te kennen (cgvs 1, p. 9). U weet tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal ook geen enkele Afghaanse provincie op te noemen (cgvs 1, p.12).

Verder slaagt u er tijdens het gehoor niet in gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen van de vlucht van u en uw familie uit Afghanistan. U beweert te zijn moeten vluchten uit Afghanistan na de dood van uw vader (cgvs 1, p. 4) maar u weet verder helemaal niets over de vluchtmotieven van uw familie te vertellen. Zo weet u niet in welke omstandigheden uw vader zou zijn vermoord (cgvs 1, p. 7) en ook niet om welke redenen hij zou zijn vermoord (cgvs 1, p. 7). U weet evenmin welk werk uw vader uitoefende (cgvs 1, p. 4). U ken ook de Afghaanse woonplaats van uw familie voor hun vlucht naar Iran niet (cgvs 1, p. 4) en weet evenmin uit welke regio in Afghanistan uw familie zou afkomstig zijn.

Zelfs rekening houdend met het feit dat u op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en dat u er nooit werkelijk heeft gewoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u over informatie beschikt met betrekking tot uw land van herkomst en de redenen waarom u dat land heeft verlaten aangezien deze elementen uw leven hebben bepaald.

Niet alleen weet u omzeggens niets te vertellen over uw land van herkomst, Afghanistan, u kunt ook weinig vertellen over Afghaanse vluchtelingen en hun levensomstandigheden in Teheran. Zo zegt u wel een aantal jaar naar een school voor Afghaanse vluchtelingen (cgvs 1, p. 4) te zijn gegaan in Teheran maar u kan de naam van deze school niet opnoemen. U weet ook niet uit welke Afghaanse regio de Hazara in uw gemeenschap kwamen (cgvs 1, p. 11) terwijl u naar eigen zeggen tussen de Hazara 's woonde en opgroeide (cgvs 1, p.11) en er eveneens een tijd school mee liep. Uw verklaring voor dit gebrek aan kennis -dat u weinig contact had met hen (cgvs 1, p. 2)- is in dit licht dan ook ongeloofwaardig. Men mag verwachten dat u als Afghaanse vluchteling meer zou weten van de landgenoten die in een zelfde situatie verkeerden als u en tussen wie u opgroeide, woonde en werkte. Aangezien u wel degelijk in de Afghaanse gemeenschap leefde en opgroeide kan er in uw hoofde ook redelijkerwijze enige kennis van Afghaanse normen, zeden en gewoontes worden verwacht ook al geeft u aan geen Afghaanse gewoontes gehad te hebben (cgvs 1, p. 6). U weet hierover echter weinig te vertellen. Verschillende malen gevraagd naar verschillen tussen Afghanen en Iraniërs schiet u helemaal niets te binnen (cgvs 1, p. 10), behalve twee typisch Afghaanse gerechten: Bulani en Ashak (cgvs 1, p. 10). U weet wel wanneer het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd maar geeft, gevraagd naar de datum, de naam van de maand zoals die in Iran wordt genoemd (cgvs 1, p. 10,11): farwardin. De Afghaanse maand waarin Nauwruz wordt gevierd, hamal, kunt u niet geven (cgvs 1, p. 11). Dat u omzeggens niets kan zeggen over eventuele verschillen tussen Iraniërs en Afghanen is onaannemelijk gezien er wel degelijk culturele verschillen bestaan tussen Iraniërs en Afghanen in Iran, zoals blijkt uit informatie waarover het cgvs beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

U weet vervolgens ook niets te vertellen over de mogelijkheden voor u en uw familie om verblijfsdocumenten te bekomen in Iran. U weet niet of uw moeder ooit asiel aanvraag in Iran (cgvs 1, p. 5) en of uw familie ooit papieren probeerde te bekomen in Iran (cgvs 1, p. 6). U weet zelfs niet of Afghanen een verblijfskaart kunnen krijgen in Iran (cgvs 1, p. 11). Amayesh, de naam van een tijdelijk verblijfsdocument voor vluchtelingen uitgegeven door de Iraanse autoriteiten (cgvs 1, p. 11) kent

u niet . U weet evenmin waar men een dergelijk document kon verkrijgen (cgvs 1, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u uw gehele leven als Afghaans vluchteling in Iran woont maar zo weinig weet te vertellen over de mogelijkheden tot het bekomen van documenten in Iran of over de pogingen die u familie daarvoor heeft ondernomen. Temeer daar u omwille van uw illegaal verblijf in het land verscheidene malen zou zijn opgepakt (cgvs 1, p. 8) en naar een centrum zou zijn gestuurd met het oog op een verwijdering van het Iraans grondgebied. Wat dit betreft blijkt overigens dat u de naam van deregelijke centra, noch de plaats waar deze zijn gelegen kan geven (cgvs 1, p. 11). Dat u deze centra niet kunt situeren is onwaarschijnlijk voor een illegaal in Iran verblijvende Afghaan die deportatie vreesde en regelmatig in contact kwam met Iraanse autoriteiten.

Een dergelijk gebrek aan kennis over Afghanistan, Afghaanse vluchtelingen in Iran en hun leefomstandigheden maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende herkomst uit Afghanistan. De informatie waarover u betreffende de voorgaande elementen wel beschikt weegt niet op tegen de onwetendheid over uw land die hierboven werd aangehaald. Tot slot moet worden opgemerkt dat u evenmin een identiteitsbewijs kon neerleggen waaruit blijkt dat u de Afghaanse nationaliteit zou bezitten, noch een ander document waaruit uw Afghaanse herkomst zou kunnen blijken.

Uit voorgaande moet worden besloten dat u er niet in slaagde uw Afghaanse herkomst aan te tonen op basis van overtuigende verklaringen of op basis van bewijsstukken hieromtrent. U legde immers evenmin een stuk voor waaruit uw Afghaanse herkomst of uw illegaal verblijf in Iran blijkt. Aangezien uw Afghaanse herkomst en uw illegaal verblijf in Iran aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Iran kan ook aan uw verklaringen daaromtrent geen geloof worden gehecht.

Concluderend moet worden gesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw afkomst en levenssituatie zodat u de Commissaris-generaal niet in staat stelt om uw nood aan bescherming te beoordelen. Bijgevolg kan u de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig “middel” voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede van de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker laat gelden dat hij in het bezit is van het Britse rijbewijs van zijn oom dat hij bekomen heeft na het laatste verhoor op het Commissariaat-generaal. Op dit rijbewijs staat vermeld, zo licht hij toe, dat de houder ervan, G.I.A. genaamd, geboren is in Afghanistan op 04.09.70. Verzoeker merkt op dat de juriste van het centrum waar hij verblijft eerstdaags de correspondentie zal overmaken die hij met zijn oom op Facebook had. Hij verwacht via zijn oom in het bezit te komen van stukken die zijn Afghaanse identiteit aantonen. Hij meent dat er thans door het rijbewijs van zijn oom al minstens een begin van bewijs is van zijn Afghaanse origine. Hij stelt dat hij wel degelijk op de hoogte is van de Afghaanse cultuur en belevingswereld, maar dan vanuit zijn perspectief als minderjarige. Zo kent hij bijvoorbeeld verschillende Afghaanse zangers. Verzoeker merkt verder op dat zijn moeder hem nooit heeft willen inlichten over de redenen van hun vlucht naar Iran, dat dit blijkbaar te traumatisch was voor haar en dat zijn vader werd gedood tijdens de oorlog met de taliban. Voorts oppert hij dat hij wel degelijk uitleg heeft gegeven over de scholing die hij heeft gehad in Iran. Hij gaf aan dat deze privé scholing Nehzat Savad Amozi heet, doch de tolk deze term niet begreep en dit dan ook niet heeft vertaald. Hij heeft, zo stelt hij, wel degelijk ook uitleg gegeven over de zeden in Afghanistan en Iran. Verzoeker geeft aan het begrip amayesh niet te kennen aangezien zijn moeder het er nooit over had en zij mogelijks nooit een Iraanse verblijfsvergunning heeft aangevraagd om alzo buiten het vizier van de Iraanse autoriteiten te blijven. Vervolgens verwijst hij naar en citeert hij een Franstalige tekst die hij samen met een juriste van het opvangcentrum waar hij verblijft, opstelde als repliek op de bestreden beslissing. Daarnaast laat hij

gelden dat in zoverre de commissaris-generaal de erkenning weigert ten aanzien van Afghanistan er een probleem rijst nu hij niet kan terugkeren naar Iran. Volgens hem blijkt immers uit het Nederlands algemeen ambtsbericht voor Iran van oktober 2010 dat Afghanen die door de jaren heen gerepatrieerd zijn naar Afghanistan bij een terugkeer naar Iran beschouwd worden als illegale, economische migranten. Iran neemt tegenwoordig niemand meer uit Afghanistan op als vluchteling, aldus verzoeker die voorts oppert dat in zoverre de commissaris-generaal en/of de Raad er van zouden uitgaan *“quod non”* dat hij legaal verblijf zou hebben gehad in Iran ook hiervoor verwezen dient te worden naar het algemeen ambtsbericht voor Iran van oktober 2010. *“Ten aanzien van de vraag of Iran Afghanen die het land hebben verlaten en op dat moment legaal waren weer toelaat, zijn de bronnen niet eenduidig. Aannemelijk is dat besluiten hieromtrent per geval worden gezien en kunnen verschillen. De bronnen zijn evenmin eenduidig ten aanzien van de vraag of een legaal in Iran verblijvende Afghaan toestemming nodig heeft van de Iraanse autoriteiten indien hij naar het buitenland vertrekt. Aannemelijk is dat besluiten hieromtrent per geval worden gezien en kunnen verschillen”*. Volgens verzoeker is er dus geen enkele garantie dat hij kan terugkeren naar Iran, zelfs niet in de hypothese dat hij daar een legaal verblijf zou hebben gehad. In geval van een illegaal verblijf in Iran is er, aldus verzoeker, hoe dan ook geen terugkeer mogelijk. Dit klemmt, zo stelt hij, des te meer gelet op het feit dat zijn moeder, zijn zus en kleine broer in Iran wonen en hij geen contact heeft met familie of kennissen in Afghanistan. Verzoeker citeert vervolgens deels artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en voert aan dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet werd gemotiveerd door het Commissariaat-generaal. Voorts merkt hij op dat hij minderjarig is en geen benul heeft van de geschiedenis en de geografie van Afghanistan en dat zijn moeder hem hierover nooit heeft ingelicht. Hij meent dat zijn beperkte kennis hem niet *“ten euvel”* kan worden geduid en voegt eraan toe dat hij heeft getracht te antwoorden op de best mogelijke wijze. Voorts werpt hij op dat de commissaris-generaal rekening houdend met zijn eigen beleidsnota van februari 2010 inzake niet-begeleide minderjarige Afghanen de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen, maar dit niet heeft gedaan. De commissaris-generaal gaat er, aldus verzoeker, aan voorbij dat hij nood aan bescherming heeft door het enkele feit dat hij een niet begeleide minderjarige Afghaanse jongere is. Hij verwijst vervolgens naar een bijdrage van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen waarin volgens hem wordt gewezen op de noodzaak van een globale aanpak van het Afghaanse conflict. Een arrest van de Raad citerend, betoogt hij dat het Commissariaat-generaal zich ermee vergenoegt zijn beweerde afkomst in twijfel te trekken, zonder een onderzoek te voeren naar zijn vrees voor vervolging. In feite werd dus het kind met het badwater weggesmeten, aldus verzoeker die stelt dat *in casu* geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in Teheran werd lastig gevallen, mishandeld en verkracht, feiten waartegen hij geen verweer had en geen bescherming kon inroepen van de Iraanse autoriteiten, omwille van zijn Afghaanse origine.

2.2. Verzoeker voert de schending van een reeks wetsbepalingen aan zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Uit een lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, hij in hoofdorde als vluchteling wenst erkend te worden dan wel hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om redenen dat: (i) zijn kennis over Afghanistan en over Afghaanse vluchtelingen in Iran en hun leefomstandigheden dermate gebrekkig is dat aan zijn vermeende herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, (ii) hij geen identiteitsbewijs kan neerleggen waaruit zou blijken dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, noch een ander document waaruit zijn Afghaanse herkomst zou kunnen blijken, en (iii) hij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn afkomst en levenssituatie de commissaris-generaal niet in staat stelt om zijn nood aan bescherming te beoordelen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconform interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Verzoeker heeft doorheen zijn asielpprocedure herhaaldelijk verklaard de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst 24 januari 2012, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag 17 juli 2012, p. 4) gaf hij aan Afghaans staatsburger te zijn. Ook thans in zijn verzoekschrift wijst hij uitdrukkelijk op zijn Afghaanse nationaliteit.

2.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat aan verzoekers beweerde herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker beschikt immers over een uiterst beperkte kennis over Afghanistan. Zo kon hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele Afghaanse provincie opnoemen. Hij kon ook niet zeggen waar de Hazara's, de Afghaanse bevolkingsgroep waartoe hij zou behoren, hoofdzakelijk wonen in Afghanistan en blijkt de naam van het gebied waar zij wonen niet te kennen. Van verzoeker kon, gelet op zijn bewering Afghaans staatsburger te zijn, in Iran tussen de Hazara's te zijn opgegroeid en jarenlang binnen die gemeenschap te hebben gewoond en geleefd, en in Teheran een drie- à viertal jaar naar een school voor Afghaanse vluchtelingen te zijn gegaan, redelijkerwijze worden verwacht hiervan op de hoogte te zijn. Zijn uitleg als zou hij slechts beperkt contact met de andere Hazara's hebben gehad is geen aannemelijke verklaring voor verzoekers gebrekkige kennis. Dit geldt des te meer nu hij blijkens zijn verklaringen toch enkele jaren samen met andere Hazara's schoolliep. Van verzoeker kon ook enige kennis over de Afghaanse normen, zeden en gewoontes worden verwacht. Echter, afgezien van twee typische gerechten, kon hij geen enkel verschil opsommen tussen Afghanen en Iraniërs. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 19, map 'Landeninformatie') blijkt nochtans dat er talrijke culturele verschillen bestaan tussen Iraniërs en Afghanen in Iran. Zo zijn er o.a. feesten die door de Afghaanse gemeenschap in Iran worden gevierd, maar niet door de Iraniërs zelf. Verzoeker blijkt hiervan echter geheel niet op de hoogte. De twijfels over zijn Afghaanse herkomst worden verder bevestigd door de vaststelling dat verzoeker wel de Iraanse, maar niet de Afghaanse naam kan geven van de maand waarin het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd, ofschoon zijn familie blijkens zijn verklaringen die feestdag ook in Iran vierde. Voorts blijkt hij niet te weten uit welke Afghaanse regio zijn familie afkomstig zou zijn en waar zij precies woonden voor hun vlucht naar Iran. Hij slaagt er ook niet in enkele Afghaanse televisiezenders op te noemen.

Daarnaast legt verzoeker niet enig identiteitsbewijs neer waaruit blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit zou bezitten, noch een ander document waaruit zijn Afghaanse herkomst zou kunnen blijken. In

tegenstelling tot wat hij thans voorhoudt, vormt het door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde Britse rijbewijs van zijn oom geenszins een begin van bewijs van zijn beweerde Afghaanse origine. Verzoeker brengt immers geen bewijs bij dat de persoon die op het stuk vermeld staat daadwerkelijk familie van hem is. Elk officieel en objectief bewijs van enige verwantschap met die betreffende persoon ontbreekt. Bovendien vormt het document, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, geen sluitend bewijs van de nationaliteit van de houder van die kaart. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat hij verwacht via zijn oom in het bezit te komen van stukken die zijn Afghaanse identiteit aantonen, stelt de Raad vast dat er tot op heden geen documenten in die zin werden neergelegd. Verzoeker slaagt er dus niet in zijn beweerde nationaliteit met enig objectief stuk/gegeven te staven.

Aan verzoekers verklaarde Afghaanse nationaliteit kan dan ook geen geloof worden gehecht. Het loutere feit dat hij enkele Afghaanse zangers kent, wijzigt hier niets aan. In het geval de nationaliteit niet kan worden vastgesteld, zoals *in casu*, moet de asielaanvraag beoordeeld worden op dezelfde wijze als deze van een staatloze waarbij als uitgangspunt niet het land van de nationaliteit genomen wordt, maar wel het land van gewoonlijk verblijf (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 89).

Er wordt niet betwist dat verzoeker bijna zijn hele leven lang in Iran gewoond heeft en er zijn gewoontelijke verblijfplaatsen had. Bijgevolg kan de asielaanvraag van verzoeker getoetst worden aan het land van zijn gewoonlijk verblijf, met name Iran.

Verzoeker verklaart in Iran problemen te hebben gekend omwille van zijn Afghaanse origine. Hij zou meermaals zijn lastiggevallen, beledigd, vernederd, misbruikt en verkracht, "*door agenten (...) en soms door andere mensen ook*" (gehoorverslag 17 juli 2012, p. 14). Meermaals zou hij zijn opgepakt door veiligheidssoldaten die hem sloegen en zijn goederen vernietigden en die hem, zoals de andere vluchtelingen, naar een gesloten centrum stuurden waar hij echter wist te ontsnappen. Volgens verzoeker betreffen zijn problemen zeker geen alleenstaand geval, maar worden in heel Iran Afghanen lastiggevallen en misbruikt door de Iraniërs die hen als hun vijanden beschouwen. Echter, de voornaamste reden waarom hij er vluchtte is omdat hij "*wilde studeren maar (...) niet naar school*" mocht "*gaan in Iran*" (*Ibid.*, p. 8).

Terwijl deze aan de basis van zijn asielaanvraag ligt kan echter aan verzoekers verklaarde Afghaanse herkomst geen geloof worden gehecht. De geloofwaardigheid van zijn bewering in Iran als Afghaanse vluchteling te hebben gewoond en geleefd en om die reden er problemen te hebben gekend, komt verder in het gedrang doordat hij helemaal niet op de hoogte blijkt van de (levens)situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran. Zo weet hij niet of Afghanen in Iran verblijfskaarten kunnen krijgen. Amayesh, de naam van een tijdelijk verblijfsdocument voor vluchtelingen uitgegeven door de Iraanse autoriteiten, kent hij niet. Evenmin weet hij waar men een dergelijk document kan verkrijgen. Verzoeker weet zelfs niet of zijn familie in Iran ooit asiel aanvraag. Evenmin weet hij of zijn familie in Iran ooit papieren heeft bekomen. Hij denkt dat hijzelf in Iran nooit identiteitsdocumenten heeft gehad, doch is hier niet zeker van. Ofschoon volgens hem voortdurend Afghaanse vluchtelingen door het leger worden opgepakt en naar gesloten centra worden gestuurd met het oog op repatriëring en hijzelf ook meermaals zou zijn gearresteerd en naar een dergelijk centrum gestuurd, weet hij niet hoeveel van die centra er in Teheran zijn, wat de naam ervan is en waar zij gelegen zijn. Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs neer van zijn verblijf in Iran, noch van zijn bewering er jarenlang als vluchteling te hebben geleefd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaring zijn hele leven langs als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben geleefd, kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij er om die reden zou hebben gekend.

Verzoeker verklaart dat hij in Iran niet mocht studeren. Voor zover hier, gelet op wat vooraf gaat, al enig geloof zou worden gehecht, merkt de Raad op dat dit een louter socio-economisch motief betreft dat als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoeker heeft niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Hij verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden waardoor de eventuele nood aan bescherming in zijn hoofd niet kan worden beoordeeld. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (cf. RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Uit het administratief dossier blijkt tenslotte niet dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 17 juli 2012 en 28 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren. Bovendien werden de gehoren in kwestie, zo blijkt uit de gehoorverslagen, aangepast aan de leeftijd van verzoeker en uitgevoerd door een gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal heeft tevens in de bestreden beslissing de aandacht van de bevoegde staatssecretaris gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Verzoeker kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal in deze onzorgvuldig tewerk is gegaan aangezien bij de beoordeling van zijn verklaringen en de stukken in het administratief dossier op afdoende wijze rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd.

2.8. Hoewel de door de FOD Justitie aangestelde voogd, Dhr. J.-R. THIJS, blijkens de stukken van het administratief dossier regelmatig werd opgeroepen voor de terechtzitting is voornoemde echter niet verschenen, noch werd er voor zijn afwezigheid een reden opgegeven. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker een kopie neer van een e-mail gericht aan een privépersoon waarin een tweede persoon zich opgeeft als de wettelijk aangestelde voogd door de FOD Justitie. Deze e-mail werd niet gericht aan de Raad, noch werd de Raad op enig ogenblik geïnformeerd door de FOD Justitie dat er in onderhavige zaak een nieuwe voogd werd aangesteld. Met deze niet aan de Raad geadresseerde e-mail wordt dan ook geen rekening gehouden; dit stuk kan evenmin een verklaring vormen voor de afwezigheid ter terechtzitting van de wettelijk aangestelde voogd.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER